

Bedompt

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Het oogt hier bedompt”, zegt de collega terwijl hij een raam opent. Bedompt. Bij bedampt kan ik mij iets voorstellen. Bij gedempt eveneens. Is dit een door mondkapjedemping ontstaan misverstand? De frons boven mijn kapje doet de lucht klaren: het is een officieel Nederlands woord en betekent ‘gebrek aan frisse lucht’. Heerlijk om een nieuw woord toe te voegen aan mijn woordenschat, bedenk ik mij. En dus toch geen mondkapje-geluidsbarrièreproblematiek.

Het zou overigens niet de eerste keer zijn dat een stukje textiel een hinderpaal is in de communicatie tussen mij en de ander. Mijn eigen binnensmondse tongval wordt exponentieel versterkt door het stoffen lapje. Mevrouw van der Laan van 85 jaar heeft dat deze middag helaas moeten ervaren.

Ze heeft een langdurig bestaande wond op haar onderbeen. De oorzaak van een niet-intacte huid op die plek kan veel oorzaken hebben. Allereerst kan door stoten de impact zo groot zijn dat de huid scheurt. Een wond kan ook ontstaan doordat door verminderde zuurstoftoevoer en afvoer van afvalstoffen er te weinig voedingsstoffen in de huid komen. Dit kan bij vergevorderde spataderen gebeuren. Alarm! De huid sterft er af! Een laatste alarmsignaal geeft de intacte huid dan door geheel wit uit te slaan als *atrofie blanche*.

Een andere veroorzaker kan zijn dat de huid wordt overlopen door bacteriën. Een beruchte wond is die van bijvoorbeeld vissers. Bij slootwatercontact kan in een klein wondje een aparte traag groeiende bacterie zich huisvesten. Die wond gaat niet zomaar over. De bacterie broedt gestaag meer soortgenoten uit en de wond wordt groter.

De huid kan ook in de problemen komen doordat er bijvoorbeeld kalk neerslaat in de huid. De opbouw van de huid is verstoord en die gaat stuk. En ook kunnen veranderde huidcellen door middel van huidkanker de boel zo verstieren, dat er een wond ontstaat.

Ik vertel mevrouw dat de uitslagen goed zijn. „Goed nieuws. Het is geen huidkanker. Het komt door de

spataderen. Met een kous zal het snel beter gaan.” Met zeer veel moeite meen ik achter haar doekje een angst te zien. Opmerkelijk hoe belangrijk het neus-mond gedeelte van het gezicht is voor onze communicatie, realiseer ik me nu. De aanname van angst wordt bevestigd door haar reactie: „Hoezo goed nieuws? Dat het maar één huidkanker is door spataderen? Ik was hier al zo bang voor; straks gaat het net zoals bij tante Donny en wat ik eerder bij de overbuurman heb...” Gezien de onrust (en omdat de afstand het toelaat) doe ik

Dan moet ik al zo'n moeite doen om u te verstaan met zo'n onding, en dan beslaat mijn bril ook nog de hele tijd

mijn kapje af en neem het gesprek over. Ik zie direct in de twinkeling van haar ogen, bij elk woord dat ik nu zeg en uitleg, een blik van (h)erkenning. We bespreken rustig het stappenplan om de wond dicht te krijgen. De dame foetert nog even na op het kapje: „Dan moet ik al zo'n moeite doen om u te verstaan met zo'n onding, en dan beslaat mijn bril ook nog de hele tijd, waardoor ik u ook niet eens meer kan zien. Het consult wordt zo wel erg ingewikkeld hoor, dokter.”

Op het puntje van mijn tong ligt het om mijn nieuwe geleerde woord in te zetten en te zeggen dat het mondkapje de boel maar bedompt maakt. Maar het consult was voor beide partijen complex genoeg en we zijn net in rustig begripvol vaarwater. Ik kap mezelf af en besluit zwijgzaam te knikken.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe